

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเปิดเผยตนเองกับระดับความชอบพอ และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการเปิดเผยตนเองระหว่างนิสิตนักศึกษาเพศชายและนิสิตนักศึกษาเพศหญิง ผู้วิจัยจึงขอเสนอการอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .40, p < .001$) นั่นคือ บุคคลที่เปิดเผยตนเองต่อคู่สนทนาในระดับสูงมักจะมีแนวโน้มที่จะชอบคู่สนทนามากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลที่ได้นี้อาจจะสามารถอธิบายได้โดยแนวคิดของ Jourard (1959, อ้างถึงใน Collins & Miller, 1994) ที่เสนอว่าการเปิดเผยตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตที่ดี เพราะการเปิดเผยตนเองเป็นการระบายความเครียดออกไปและเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ ดังนั้นความรู้สึกทางบวกที่เกิดจากการเปิดเผยตนเองของผู้เปิดเผยจะถูกนำไปเชื่อมโยงกับผู้รับฟังและนำไปสู่ความชอบพอที่ผู้เปิดเผยมีต่อผู้รับฟังในที่สุด นอกจากนี้ Chaikin และ Derlega (1974, อ้างถึงใน Collins & Miller, 1994) ยังได้เสนอว่าเหตุผลที่บุคคลมักจะชอบผู้ที่เราเปิดเผยตนเองด้วยนั้นอาจเป็นเพราะว่า เมื่อบุคคลใดๆ เปิดเผยข้อมูลที่ลึกซึ้งของตนให้กับคนแปลกหน้าได้ทราบ เมื่อไม่มีเหตุผลที่ดีมาอธิบายว่าทำไมตนถึงเปิดเผยตนเองกับคนแปลกหน้า บุคคลนั้นก็มักจะอนุมานสาเหตุในการที่ตนเปิดเผยตนเองดังกล่าวว่าเป็นเพราะตนเองชอบคนแปลกหน้าคนนั้นจึงได้เปิดเผยตนเองกับเขา

สมมติฐานที่ 2 ระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .001$) นั่นคือ เมื่อนิสิตนักศึกษาทราบว่าคู่สนทนาเปิดเผยกับตนในระดับสูง แนวโน้มที่นิสิตนักศึกษาจะชอบพอคู่สนทนาจะสูงขึ้นด้วย ซึ่งผลที่ได้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลดังกล่าวสามารถอภิปรายได้ว่ามีความสอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเองกับความชอบพอที่ผู้รับฟังมีต่อผู้เปิดเผย ซึ่งมี 2 แนวคิดคือ

1. ทฤษฎีการเข้าสู่สังคม (Social penetration theory) ของ Altman และ Taylor (1973, อ้างถึงใน Collins & Miller, 1994) ซึ่งกล่าวว่า การเปิดเผยตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างสัมพันธภาพ เนื่องจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคลนั้นพัฒนามาจากค่อยๆ เปิดเผยตนเองจากน้อยเรื่องไปเป็นหลายเรื่องและเป็นเรื่องที่ส่วนตัวหรือลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน และการเปิดเผยตนเองเป็นการสื่อให้เห็นถึงความชอบพอที่ผู้เปิดเผยมีต่อผู้รับฟังและแสดงถึงความต้องการของผู้เปิดเผยที่จะพัฒนาสัมพันธภาพให้ลึกซึ้งมากขึ้นด้วย ดังนั้นเมื่อบุคคลใดได้เปิดเผยตนเองในระดับสูง ผู้รับฟังก็อาจเกิดการรับรู้ว่าคุณคนนั้นชอบพอตตนและมีความต้องการที่จะพัฒนาสัมพันธภาพกับตน ผู้รับฟังจึงมีแนวโน้มสูงที่จะชอบบุคคลนั้นด้วย ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้แล้ว อาจกล่าวได้ว่าเมื่อนิสิตนักศึกษาเกิดการรับรู้ว่าคุณสนทนาของตนเปิดเผยกับตนในระดับสูงแล้ว นิสิตศึกษาก็อาจเกิดการรับรู้ว่าคุณสนทนาชอบตนและต้องการที่จะพัฒนาสัมพันธภาพกับตน จึงทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความชอบพอคู่สนทนาของตนด้วย

2. แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการทางข้อมูลในการดึงดูดใจ ซึ่งเสนอว่ายิ่งบุคคลมีความเชื่อในทางบวกต่อคนๆ หนึ่งมากขึ้นก็จะยิ่งชอบคนๆ นั้นมากขึ้นด้วย จึงอาจเป็นไปได้ที่ผู้รับฟังมีความเชื่อในทางบวกเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองในระดับสูงจึงทำให้ผู้รับฟังเกิดความชอบพอผู้ที่เปิดเผยตนเองในระดับสูงได้ เช่น ผู้รับฟังอาจรับรู้ว่าคุณเปิดเผยในระดับสูงเป็นคนที่มีจริงใจ มีความเป็นมิตรและอบอุ่น เป็นต้น ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้จึงเป็นไปได้ว่านิสิตนักศึกษาเกิดความเชื่อในทางบวกต่อคู่สนทนาของตน

นอกจากนี้ ผลที่ได้ในงานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Worthy, Gary, และ Kahn (1969, อ้างถึงใน Hendrick & Hendrick, 1992) Broder (1982) และงานอภิวเคราะห์ของ Collins และ Miller (1994) ที่พบว่าบุคคลที่เปิดเผยข้อมูลในระดับสูงหรือเปิดเผยข้อมูลที่ลึกซึ้งมากเกี่ยวกับตนเองนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นที่ชื่นชอบของผู้อื่นมากกว่าผู้ที่เปิดเผยข้อมูลเพียงเล็กน้อย และไม่ลึกซึ้ง

สมมติฐานข้อที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเปิดเผยตนเองที่นิสิตนักศึกษาเปิดเผยต่อคู่สนทนาของตนกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาของตนมีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเปิดเผยตนเองที่คู่สนทนาเปิดเผยต่อนิสิตนักศึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษากับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาของตน

ผลที่ได้จากการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเปิดเผยตนเองที่นิสิตนักศึกษาเปิดเผยต่อคู่สนทนาของตนกับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนานั้นมีค่าสหสัมพันธ์ไม่แตกต่างจากความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเปิดเผยตนเองที่คู่สนทนาเปิดเผยต่อนิสิตนักศึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษากับระดับความชอบพอที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาของตน

ทั้งนี้ผลดังกล่าวอาจอธิบายได้ว่า งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษารูปแบบการเปิดเผยตนเองในการปฏิสัมพันธ์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต จึงอาจทำให้ลักษณะ รูปแบบ และระดับของการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาแตกต่างไปจากการเปิดเผยตนเองในการปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า และเนื่องจากการตั้งสมมติฐานที่ 3 นี้ผู้วิจัยได้ประมวลผลมาจากงานวิจัยของKohen (1975) ซึ่งเป็นการศึกษารูปแบบของการเปิดเผยตนเองในการปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า ดังนั้นจึงอาจทำให้ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้แตกต่างไปจากที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเอาไว้ หรืออาจสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตในงานวิจัยครั้งนี้ถูกกำหนดให้เป็นการสนทนาระหว่างคู่สนทนาที่ไม่รู้จักและไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน จึงสามารถเรียกได้ว่าคู่สนทนาเป็นคนแปลกหน้า ซึ่งกันและกัน ระดับของการเปิดเผยตนเองของแต่ละฝ่ายจึงอาจเป็นผลมาจากระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาของตนด้วย ซึ่งผลการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกในระดับสูงกับระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .86, p < .001$) จึงอาจสรุปได้ว่าคู่สนทนามีแนวโน้มที่จะใช้ระดับการเปิดเผยตนเองของอีกฝ่ายหนึ่งมากำหนดระดับการเปิดเผยตนเองของตนเนื่องจากระดับการเปิดเผยตนเองของทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ผลการวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของ Derlega, Wilson, และ Chaikin (1976) และ Morton (1978) ที่ผลการวิจัยพบว่า ในคู่สนทนาที่เป็นคนแปลกหน้านั้นคู่สนทนามีแนวโน้มที่จะใช้ระดับการเปิดเผยตนเองของอีกฝ่ายหนึ่งมากำหนดระดับการเปิดเผยตนเองของตน กล่าวคือ หากอีกฝ่ายหนึ่งเปิดเผยตนเองมามาก อีกฝ่ายหนึ่งก็จะเปิดเผยกลับไปมากด้วย ดังนั้น เมื่อระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษากับระดับการเปิดเผยตนเอง

ของคู่สนทนากันอยู่ในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกันแล้วจึงอาจทำให้ทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับความชอบพอนิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาได้อย่างไม่แตกต่างกัน

และนอกจากนี้ เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดคือ การวัดระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาและระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนานั้นทำโดยการประเมินของนิสิตนักศึกษาแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งอาจทำให้ระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาตามที่นิสิตนักศึกษารายงานนั้นเกิดมาจากการรับรู้ที่ผิดพลาดของนิสิตนักศึกษาได้ จึงอาจทำให้ระดับการเปิดเผยตนเองทั้งของนิสิตนักศึกษาและระดับการเปิดเผยตนเองของคู่สนทนาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อระดับความชอบพอนิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาได้อย่างไม่แตกต่างกันด้วย ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลจากการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 ในการสนทนาระหว่างคู่สนทนาที่เป็นเพศเดียวกัน นิสิตนักศึกษาหญิงเปิดเผยมากกว่านิสิตนักศึกษาชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าในการสนทนาระหว่างคู่สนทนาที่เป็นเพศเดียวกันนั้น นิสิตนักศึกษาชายและหญิงมีระดับการเปิดเผยตนเองที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลที่ได้นี้อาจสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตซึ่งคู่สนทนาทั้งสองฝ่ายไม่เคยพบหน้าและไม่เคยเห็นรูปกัน จึงอาจทำให้บทบาทของปัจเจกทางกายภาพและบทบาททางเพศลดลง(Cooper & Sportolari, 1997) ซึ่งปัจจัยทางกายภาพและบทบาททางเพศนี้นับว่าเป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดรูปแบบและปริมาณในการเปิดเผยตนเองขณะที่มีการสนทนาหรือปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า นั่นคือ ปัจจัยทางกายภาพซึ่งได้แก่รูปร่างหน้าตาและบุคลิกลักษณะของผู้รับฟังจะมีอิทธิพลต่อการเปิดเผยตนเองของผู้พูดว่าผู้พูดอยากที่จะเปิดเผยตนเองต่อผู้รับฟังคนนั้นๆ มากน้อยแค่ไหน ในขณะที่เดียวกันบทบาททางเพศก็เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบและปริมาณในการเปิดเผยตนเองด้วย กล่าวคือ บทบาททางเพศของผู้ชายนั้นสนับสนุนให้ผู้ชายปิดบังซ่อนเร้นความรู้สึกที่แท้จริงของตนไว้ไม่ให้ใครรู้ (Jourard, 1971) นอกจากนี้ประสบการณ์ในวัยเด็กก็เป็นพื้นฐานของบทบาททางเพศอีกด้วย เด็กผู้ชายมักจะถูกคาดหวังว่าต้องเป็นคนเข้มแข็งและไม่แสดงความรู้สึก ในขณะที่เด็กผู้หญิงไม่ได้ถูกคาดหวังเช่นนั้นอีกทั้งยังได้รับการอนุญาตและส่งเสริมให้แสดงอารมณ์และความรู้สึกของตนออกมาด้วย (Derlega & Chaikin, 1975)

ดังนั้นเมื่อมีการสนทนากันทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์แบบไม่เห็นหน้าจึงทำให้บทบาทของปัจจัยทางกายภาพลดลงและยังทำให้ความกังวลในเรื่องบทบาททางเพศลดลงด้วย ผู้ชายจึงไม่จำเป็นต้องปิดบังหรือยับยั้งข้อมูลและความรู้สึกของตนไว้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้ระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาชายและนิสิตนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ในการสนทนาระหว่างคู่สนทนาต่างประเทศกัน ระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาหญิงและนิสิตนักศึกษาชายไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในการสนทนาระหว่างคู่สนทนาต่างประเทศกันนั้นนิสิตนักศึกษาชายและนิสิตนักศึกษาหญิงมีระดับการเปิดเผยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นิสิตนักศึกษาชายมีระดับการเปิดเผยตนเองสูงกว่านิสิตนักศึกษาหญิง ผลดังกล่าวจึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลที่ได้สามารถอธิบายได้ว่า นอกจากปัจจัยเรื่องบทบาททางเพศที่ลดลงในการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตอาจจะทำให้ผู้ชายลดความกังวลในเรื่องบทบาททางเพศของตนและกล้าที่จะเปิดเผยตนเองต่อผู้อื่นมากขึ้นแล้ว สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงไม่เปิดเผยตนเองต่อคู่สนทนาเพศตรงกันข้ามมากนักอาจจะเป็นเพราะอิทธิพลของค่านิยมและวัฒนธรรมของไทยด้วย เนื่องจากผู้หญิงไทยถูกสอนให้รู้จักรักษาวงศ์วานตัวและสงวนท่าทีในการปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงกันข้ามจึงอาจทำให้ผู้หญิงไม่ค่อยจะเปิดเผยตนเองกับคู่สนทนาเพศตรงกันข้ามมากนัก

และเนื่องจากการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตในการวิจัยครั้งนี้ถูกกำหนดว่าเป็นการสนทนาระหว่างคู่สนทนาที่ไม่เคยรู้จักหรือพบหน้ากันมาก่อน จึงอาจเรียกได้ว่าเป็นการสนทนาระหว่างคนแปลกหน้าซึ่งอาจทำให้ผู้หญิงมีความระมัดระวังในการสนทนามากขึ้น และเปิดเผยตนเองต่อคู่สนทนาน้อยลง เพราะกังวลว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวบางอย่างมากเกินไปอาจทำให้เกิดปัญหาหรือผลเสียขึ้นมาภายหลังได้ แต่ผู้ชายนั้นเมื่อสนทนากับคู่สนทนาเพศตรงกันข้ามซึ่งแม้ว่าจะเป็นคนแปลกหน้าแต่ก็ไม่น่าที่จะเกิดความกังวลในการเปิดเผยตนเองมากนัก

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ผลการวิจัยที่ไม่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ด้วย ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาชายและหญิงโดยแจกแจงตามหัวข้อเรื่องในการสนทนาพบว่านิสิตนักศึกษาชายมีระดับการเปิดเผยตนเองมากกว่านิสิตนักศึกษาหญิงในการสนทนาหัวข้อเรื่องความคิดเห็นด้านสังคมและการเมือง เรื่องสุขภาพ และเรื่องเพศสัมพันธ์ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วผู้ชายมักจะสนใจและมีการพูดถึงเรื่องความคิดเห็นด้านสังคมและการเมืองมากกว่าผู้หญิง ส่วนในเรื่องสุขภาพและเพศสัมพันธ์นั้นสาเหตุที่นิสิตนักศึกษาหญิงเปิดเผยตนเองน้อย

กว่านิสิตนักศึกษาชายอาจเป็นเพราะทั้งสองเรื่องเป็นสิ่งที่ลึกซึ้ง ละเอียดย่อและเป็นเรื่องส่วนตัวมากในความคิดของผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ผู้หญิงไทยมักได้รับการอบรมสั่งสอนว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรจะพูดถึง

จากนั้นเมื่อมีการแยกเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง ในคู่สนทนาที่เป็นเพศเดียวกันโดยแจกแจงตามหัวข้อเรื่องในการสนทนาแล้วพบว่านิสิตนักศึกษาชายและนิสิตนักศึกษาหญิงมีระดับการเปิดเผยตนเองที่ไม่แตกต่างกันในทุกหัวข้อเรื่องที่สนทนา แต่เมื่อเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยตนเองกับคู่สนทนาต่างเพศแล้วพบว่านิสิตนักศึกษาชายจะเปิดเผยมากกว่านิสิตนักศึกษาหญิงในทั้ง 4 หัวข้อเรื่องคือ เรื่องความคิดเห็นด้านสังคมและการเมือง เรื่องดีเกี่ยวกับครอบครัว เรื่องสุขภาพและเรื่องเพศสัมพันธ์ส่วนการสนทนาในหัวข้อเรื่องอื่นๆ นั้นนิสิตนักศึกษาชายและนิสิตนักศึกษาหญิงมีระดับการเปิดเผยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยยังได้แสดงการเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาชายต่อคู่สนทนาเพศชายและต่อคู่สนทนาเพศหญิงว่า ระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาชายไม่มีความแตกต่างกันในทุกหัวข้อเรื่องสนทนาไม่ว่าจะในการสนทนากับคู่สนทนาเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม แต่เมื่อมีการเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยตนเองของนิสิตนักศึกษาหญิง กลับพบว่าเมื่อนิสิตนักศึกษาหญิงสนทนากับคู่สนทนาเพศหญิงแล้ว นิสิตนักศึกษาหญิงจะเปิดเผยตนเองในเรื่องเกี่ยวกับสถาบันการศึกษาที่ศึกษาอยู่และเรื่องปัญหาครอบครัวมากกว่าเวลาที่นิสิตนักศึกษาหญิงสนทนากับคู่สนทนาเพศชาย

นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือลักษณะของความชอบพอนที่นิสิตนักศึกษามีต่อคู่สนทนาของตน กล่าวคือ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของความชอบพอนว่าเป็นความชอบพอนฉันท์เพื่อน มิใช่ความชอบพอนระหว่างเพศตรงข้าม แต่เมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้แล้วพบว่ามีความชอบพอนแบบต่างเพศกันมากกว่าคู่สนทนาที่เป็นเพศเดียวกัน (ร้อยละ 70 ต่อร้อยละ 30) ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ที่ลักษณะของความชอบพอนที่กลุ่มตัวอย่างตอบมานั้นจะแตกต่างจากลักษณะของความชอบพอนที่ผู้วิจัยได้จำกัดความไว้ในงานวิจัยครั้งนี้ นั่นคือ มีความรู้สึกชอบพอนแบบความชอบพอนเพศตรงข้ามมากกว่าที่จะเป็นความชอบพอนแบบฉันท์เพื่อนกัน